Kunicki Stanisław

KUNICKI Stanisław (3 V 1859, Brześć nad Bugiem – 8 XII 1942, Warszawa), mostowiec. Syn Konstantego, inżyniera komunikacji.

Uczęszczał do II gimnazjum rządowego w Warszawie, ukończył w Petersburgu gimnazjum wojskowe (późniejszy II Korpus Kadetów) w 1876 oraz z odznaczeniem Inst. Inżynierów Komunikacji w 1881. Pracował na kolei przy przebudowie mostów, od 1884 był asystentem, a następnie (na podstawie rozprawy *O natężeniach powstających w dźwigarach mostów żelaznych wskutek sztywnych połączeń węzłowych prętów*) adiunktem w Katedrze Budowy Mostów Inst. Inżynierów Komunikacji; w 1892 został tam docentem, w 1896 profesorem zwyczajnym statyki budowli, w 1919–21 był rektorem. Wykładał też w Inst. Technologicznym i Inst. Politechnicznym w Petersburgu. Wykłady poświęcone kratownicom, belkom ciągłym i sklepieniom publikował w postaci tematycznych książek i skryptów. W 1890–1917 był członkiem Rady Technicznej przy ministrze komunikacji (z czasem wiceprezesem i przewodniczącym jej komisji mostowej). Opublikował wówczas m.in. *Kratkija obszczenja i gławniejszyja dannyja dla projektowanja mostowych sooruženij* (Sankt Petersburg 1898).

Niezależnie od dydaktyki projektował duże stalowe mosty kolejowe, m.in. 19-przęsłowy kratowy o dwóch przęsłach zwodzonych na odnodze Balda delty Wołgi k. Astrachania (zbudowany 1907–08). Największe przęsła tego mostu miały 106,5 m rozpiętości, filary posadowiono na kesonach zagłębionych do 28,6 m. Podobny most projektu K. zbudowano też na pobliskiej odnodze Wołgi – Buzań (zapuszczał do niego kesony I. Ciszewski). Mosty te opisał K. w „Sprawozdaniach i Pracach” Warszawskiego Tow. Politechnicznego (nr 15 z 1931). Projektował stalowe mosty kratowe na kolejach: Zachodniosyberyjskiej, Pd.-Zachodniej,

Północnodonieckiej, Moskwa–Jarosław, Witebsk–Żłobin. Uczestniczył też w budowie specjalnej linii kolejowej Petersburg–Carskie Sioło dla pociągów dworskich oraz dworca kolejowego w Petersburgu dla kolei Petersburg–Witebsk.

W 1921 powrócił do Warszawy i od XII tego roku pracował w Ministerstwie Kolei Żelaznych, a od 1925 w Ministerstwie Spraw Wojskowych. Jednocześnie od 1921 był zatrudniony w Katedrze Budowy Mostów wydziału inżynierii lądowej PW, wykładał też statykę budowli i wytrzymałość materiałów na wydziale architektury (1923–25), w 1925 został mianowany profesorem zwyczajnym i kierownikiem Katedry Statyki Budowli, a także członkiem Rady Technicznej przy ministrze kolei. Prowadził również wykłady w Państwowej Szkole Drogowej i w Oficerskiej Szkole Inżynierii (1924–26). W 1934 przeszedł na emeryturę. W ciągu kariery otrzymał 13 wysokich odznaczeń rosyjskich, austriacki Order Franciszka Józefa oraz złoty medal Société des Ingénieurs Civils de France.

K. opublikował ok. 60 prac w językach polskim, rosyjskim i francuskim, m.in. *Linie wpływowe* (1928), *Zastosowanie żelaza w nowoczesnym budownictwie mieszkaniowym* (1931), *Parcie ziemi na mury oporowe* (1932). Zamieszczał też artykuły w „Przeglądzie Technicznym" (1928–38), „Czasopiśmie Technicznym" (1923) i „Ars Technica" (cykl *W kwestii norm do obliczania żelaznych mostów kolejowych*). W 1937 był przewodniczącym sądu konkursowego na projekt mostu przez Wisłę przy ul. Karowej w Warszawie, a następnie konsultantem przy jego projektowaniu (do budowy nie doszło wskutek wybuchu wojny). W 1942 wydał w Warszawie wraz ze S. Kozierskim niemiecko-rosyjsko-polski słownik techniczny budowlano-komunikacyjny.

SBTP (B. Chwaściński); SPPT (B. Chwaściński); Łoza.

J. Jankowski: *Mosty w Polsce i mostowcy polscy*, Wrocław 1973; *Politechnika Warszawska. Plan wykładów i spis osobowy*, Warszawa 1921–34; J. Piłatowicz: *Profesorowie*

Politechniki Warszawskiej w dwudziestoleciu międzywojennym, Warszawa 1999; *Politechnika Warszawska 1915–1925*, red. L. Staniewicz, Warszawa 1925; «Pracownia Historyczna Biblioteki Głównej Politechniki Warszawskiej» 1990, nr 79 (J. Piłatowicz); E. Śledziewski: *Budownictwo stalowe w Polsce do końca drugiej wojny światowej*, Gliwice 1979.

Bolesław Orłowski

Poprzedni Strona
Następny Strona